

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת
בהר בחקתי
כ"ו אייר שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 22
(37)

ארויסגעזעהן דורך אונזרות היכל הקודש הרסלב

די צוויי קינדער האבן ביידע גילערנט אין איין חדר. און איינער פון זיי איז גיווען א חכם און איינער איז גיווען א תם. (ניט ער איז גיווען א נאר. נאר זיין שכל איז גיווען פראקטי אין חכמות).

דער רבי זאגט דאס אין אנהייב פון די מעשה פדי מיר זאלן וויסן אז מען רעדט נישט דא פון א תם וואס האט נישט געהאט קיין שכל, נאר פונקט פארקערט, דער תם איז געווען אזוי קלוג אז ער האט געוויסט ווי אזוי צו גיין זיין שכל, און קיין חכמות און פילאזאפיע, און דעריבער איז ער שטענדיג געווען פרייליך, אזוי ווי מיר וועלן זען שפעטער אין די מעשה.

און די צוויי קינדער האבן זיך זייער ליב גיהאט. כאטשע איינער איז גיווען א חכם און דער אנדערער איז גיווען א תם און זיין שכל איז פראקטי גיווען. פון רעסט וועגן האבן זיי זיך פארט זייער ליב גיהאט.

זעט מען פון דא אז עס איז דא אזא זאך אז צוויי מענטשן זאלן זיך ליב האבן אפילו ווען זיי האבן פארשידענע אנדערע נאטורן, אזוי ווי די צוויי חברים, דער חכם און תם וואס האבן זיך זייער ליב געהאט טראצדעם זיי זענען געווען גאר אנדערש איינער פון אנדערן, איינער איז געווען א חכם און דער צווייטער א תם; דאס דארף מען וויסן ביי 'שלום בית', אז יעדע פארפאלק קען זוכה זיין צו לעבן אינאיינעם מיט ליבשאפט אפילו זיי האבן פארשידענע אנדערע נאטורן איינע פון די אנדערע, דאך קען מען זיך ווייטער ליב האבן.

<<<

שבת קודש פקשת שמיני, מברכים הודש אייר, שנת תשפ"א לפקת קטן, איז דער ראש ושיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א; אינדערפרי נאך'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ושיבה שליט"א אנגעהויבן א גייע מעשה, מעשה ט, מהחכם ותם.

איינער דער ראש ושיבה שליט"א האט אנגעהויבן האט ער זיך אנגערופן: מיר גייען זעצט לערנען אזא שיינע זיסע מעשה. מוהרא"ש זכרונו לברכה פלעגט אלץ זאגן אום 'שמיני עצרת', אז ווען מען זאגט 'ספר קהלת' זעט יעדער ווי א שיינע ספר דאס איז, עס איז זיכער אז יעדער מאכט מאכט דעמאלט אפ אז מען גייט דאס לערנען א גאנץ יאר, מען וועט נישט אפלאזן דעם ספר; דאס זעלבע איז לגבי דעם מעשה, די מעשה פונעם חכם און תם, ווען מען לערנט דעם מעשה טראכטן אלע 'איך לאז אפ אלע מיינע אנדערע שעורים, און א גאנצן טאג וועל איך נאר לערנען דעם מעשה; אזוי שייך און זיס איז עס צו לערנען. אין דעם מעשה לערנט אונז דער רבי ווי אזוי א מענטש קען דורכגיין זיין לעבן פרייליכערהייט און רואיערהייט; דורך תמימות איז מען זוכה צו א רואיע לעבן, און דורך חכמות און פילאזאפיע האט מען א ביטערע לעבן.

הייבט דער הייליגער רבי אן דערציילן:
מעשה אמאל זענען גיווען צוויי בעלי בתים אין איין שטאט. און זיי האבן גיהאט גרויס עשירות. און האבן גיהאט גרויסע הייזער. די צוויי בעלי בתים האבן גיהאט צוויי זין. דיינו איטליכער האט גיהאט איין זין.

חינוך ווינקל

גנובממן פונעם קונטרס "אדישקייט איז שוין"

יסורים פונעם

קליפ

לייגט אריין אין די קינדער 'אדישקייט איז שוין', און דאס וואס קוקט אויס פון אינדרויסן שייך מיינט נישט אז עס איז טאקע שוין. איינער האט זיך לעצטנס אויסגעזעצט צו מיר: "איך האב געקוקט א קליפ פון א חתונה און איך האב יסורים פון דעם, איך האב געזען דעם קליפ פון חתן פלה וואו זיי ווייזן זייער ליבשאפט וכו'", האב איך יענעם געזאגט: צופעליג קען איך דעם חתן פון יענע חתונה, ער איז ארויפגעקומען צו מיר דעם פארגאנגענעם סכות און זייער געוויינט ער וויל זיך גט'ן, ער האט נישט קיין לעבן, ער האט גארנישט מיט איר, זי וויל נישט קיין לעבן; געבעך פאר די מענטשן וואס קוקן קליפס און מיינען 'דער לעבן' איז ביי יענעם, א רחמנות אויף בחורים און מיינלעך וואס

קוקן די זאכן; דער קליפ איז פונקט גענוג צו מאכן בויה וויי פאר מענטשן וואס קוקן עס, זיי זאלן טראכטן 'זענער' האט א לעבן מיט ליבשאפט און 'איך' האב נישט קיין לעבן"; עס דאכט זיך אז ביי יענעם וואס גייט אן א בארד און די פרוי טראגט אייגענע האר - ביי זיי איז דא עקטע ליבשאפט, אין די צייט וואס דאס איז בלויז א ליגנט, זיי האבן גארנישט, יענע פינף מינוט בשעת זיי האבן געמאכט דעם קליפ האט אויסגעקוקט ווי זיי האבן א לעבן, עס איז פונקט גוט געווען צו מאכן נסיונות.

א תלמידה דערציילט, זי גייט אריבער שוועריקייטן אין איר לעבן, זי קומט פון א סקול וואס מען האט געלערנט מיט די תלמידות חומט און תורות, זי דערציילט זי פלעגט זיך פארטראכט קונקנדיג אויפן לערערין, איר קאפ איז נישט געווען אין קלאס, ווען זי איז אריינגעקומען אין 'בית פיגא' האט זיך אלעס געטוישט, ווען איר קאפ

פליט אנוועק, פון דעם רעדט די טיטשער, צום ביישפיל, זי הייבט אן טראכטן פון 'הנאה האבן פון די וועלט וכו' - הייבט די לערערין אן רעדן פון דעם, זי הייבט אן טראכטן פון 'ליבשאפט' - הייבט די לערערין אן רעדן פון דעם, זי זאגט: די טיטשער שמועסט פון אלע סארט זאכן פון וואס איך טראכט, אז מען קען עס האבן מיטן אייבערשטן, מען קען הנאה האבן פון די וועלט צוזאמען מיטן אייבערשטן, מען האט חתונה, מען פירט א אידישע לעבן מיטן אייבערשטן - דאס איז די שענסטע זאך.

ווען מען רעדט צו קינדער פון תורה ומצוות דארף עס זיין אויף א רואיע וועג, אויף א שיינע וועג; ווען מען רעדט פון הלכה וכדומה נוצט מען דעם שפראך: "דער אייבערשטער וויל אזוי, עס איז גוט ווען מען טוט וואס דער אייבערשטער וויל", מען דארף רעדן שוין און אזוי וועט עס אריינגיין אין זיי.

אין א צייט ארום. האבען אן יהויבין די זיידע בעלי בתים אראפ צו גיין. פון זייער עשירות. און זענען אליין אראפ משה משה. ביז זיי האבן נאר אן גיווארן און זיי זענען גיווארן אריבע לייט. און סע אז זיי מער ניט גיבלען נאר זייערע הייזער. און די קינדער האבן אנהייבן אינטער צו וואקסן. האבן די בעלי בתים גיזאגט צו די קינדער. מיר האבן ניט צו גאלין פאר איר. מיר קענען ניט האלטן איר. טוט איר וואס איר וועט קענען. איז גיזאגט דער תם און האט זיך גילערינט שוסטעריי.

דער חכם איז גיווען א בר הבנה (בלומר א קלוגער א פארשטאנדיקער מענטש) האט ער ניט גיוואלט זיך נעמען צו אזוי א פראסט מלאכה. און ער האט זיך מיישב גיווען. ער וועט זיך לאזן אויף דער וועלט. און וועט זיך ארום קוקן וואס ער זאל טאן. און ער איז ארום גיזאגט אין מארק. האט ער דערזעהן א גרויסע בריקע מיט פיר פערד מיט כאמיסים איז הויך גילאפן. האט ער זיך אנהייבן צו די סוחרים פון וואנעט זענט איר. האבן זיי אים גיענפערט פון ווארשא. וואו הין פארט איר. קיין ווארשא. האט ער זיי גיפרעגט. טאמער באדארפט איר איין משרתיל. די סוחרים האבן גיזעהן אז ער איז א קלוגער יונג און א בריה. איז ער זיי גיפעלין. האבן זיי אים מיט גינעמען. איז ער גיפארן מיט זיי און האט זיי באדינט אויף דעם וועג. זייער פייך. ווי ער איז גיקומען קיין ווארשא מהמת ער איז גיווען א בר הבנה. האט ער זיך מיישב גיווען. אז איר בין שוין אין ווארשא. נאך וואס זאל איר מיר האלטן ביי די סוחרים. טאמער איז דא א בעסער ארט פון זיי. לאס איר גיין זוכן. וועל איר זעהן.

דאס האט אים זיין 'קלוגשאפט' צוגעברענגט, ער האט זיך שוין ענדליך מסדר געווען מיט א ארבעט, האט ער זיך ווידער אנגעהויבן פייגן 'אפּשער איז דא פאר מיר א בעסערע ארבעט'.

און ער איז גיזאגט אין מארק. און ער האט אנהייבן צו קלערן און נאך צו פרעגן אויף די מענטשן וואס זיי האבן אים גיבראכט. און אויב סע איז דא איין בעסער ארט פון זיי. האט מען אים גיענפערט. אז די לייט (וואס זיי האבן אים אהער גיבראכט) זענען ערליכע לייט. און סע גוט ביי זיי צו זיין נאר מהמת דעם איז זייער שווער ביי זיי צו זיין. מהמת זייער משה ומתן איז זייער אין ווייטע ערטער.

דערווייל איז ער גיזאגט און ער האט דערזעהן גיוועלעב משרתים. ווי זיי זענען גיזאגט אין מארק. און זיי זענען גיזאגט אזוי ווי זייער שטייגער איז. מיט זייערע חן. מיט זייערע היטלעך און מיט די שפיציקע שיף און מיט די איבריגע חן. וואס זיי האבן אין זייער נאנג. און ווי זיי גייען אנהייבן. און ער איז גיווען א בר הבנה און א קלוגער יונג. איז אים די זאך זייער גיפעלין מהמת סע איז א שיינע זאך. און סע איז אין דער היים אויף איין ארט. איז ער גיזאגט צו די מענטשן וואס זיי האבן אים גיבראכט. און האט זיי אפגיבראכט. און האט צו זיי גיזאגט. אז סע פאר אים ניט גוט ביי זיי צו זיין. און דאס וואס זיי האבן אים גיפירט אהער דערפאר האט ער זיי באדינט אויף דעם וועג.

און ער איז גיזאגט און האט זיך גישטעלט ביי א בעל הבית. און דער סדר פון די משרתים. אז פריד מוז מען זיין איין אינטער משרת. און מען מוז טאן שווערע ארבעט. און מענטש ווייניג שכירות. דערנאך ווערט מען ערשט איין אייבער משרת.

שייערע בחורים און אינגעלייט; דער רבי לערנט אונד דא אז מען קען נישט אויף איינמאל ווערן גרויס, מען קען נישט גלייך ווערן א 'מעגידןזשער' אין א קאמפעיני, מען קען נישט גלייך צעפענען א 'אייגענעם ביזנעס', צום ערשט דארף מען אנהייבן מיט א פשוט'ע ארבעט, ארבעטן ביי א צווייטן פאר א קליינע געהאלט און מען ארבעט שווער, און ערשט נאכדעם באקומט מען א גרינגערע פרנסה וואו מען ארבעט גרינגער פאר מער געלט.

אזוי איז מיט יעדע זאך, מען קען נישט ווערן גלייך א 'מנהל', א 'ראש ישיבה', קודם הייבט מען אן מיט שווערע ארבעט, מען ארבעט שווער מיט קינדער פאר ווייניג באצאלט און נאכדעם באקומט מען דעם העכערן אמט.

האט דער בעל הבית גיטאן מיט אים שווערע ארבעט. און פלעגט אים שיקן צו שירות ער זאל טראגן סחורה אזוי ווי דער סדר איז פון משרתים. וואס זי טראגן גיזאגט אויף דעם עלנבונין. איז אויף אים זייער שווער גיווען די ארבעט. אמאל האט ער באדארפט ארויף גיין מיט דער סחורה. אויף א הויכן גארין. איז די ארבעט אויף אים שווער גיווען. האט ער זיך מיישב גיווען. ווארין ער איז זיך גיווען א פילוסוף א בר הבנה. וואס טויג מיר

די ארבעט. דער עיקר איז זיך נאר פון דעם תכלית וועגן. אז איר זאל קענען חתונה האבן און זאל מיר קענען מפרנס זיין. איר באדארף נאך דרויף ניט צו קוקן. דרויף וועט צייט זיין שפעטער. דערווייל. וועל איר מיר בעסער אים זיין א וועלט. און וועל אנקוקן מדינות.

איז ער גיזאגט אין מארק. און האט גיזעהן סע פארין סוחרים אויף א גרויסער בריקע. האט ער זי גיפרעגט. וואו הין פארט איר. האבען זיי גיענפערט. קיין לאנדנא. האט ער זיי גיפרעגט וועט איר מיר נעמען אהין. האבען זיי אים גיענפערט. יוא. האבען זיי אים גינעמען אהין. פון דארט האט ער זיך אוועק גילאזט קיין אמליא. פון אמליא האט ער זיך ווייטער גילאזט קיין שפאניא. דערווייל זענען אוועק גיזאגט פמה יארין. און ער איז גיווארן נאך מער חכם. מהמת ער איז גיווען אין אסאך מדינות. האט ער זיך מיישב גיווען. היינט באדארף מען שוין קוקן אויף איין תכלית.

און ער האט אנהייבן צו טראכטן מיט זיין פילוסופיא (בלומר מיט זיין חכמה) וואס ער זאל טאן. איז אים גיפעלין אז ער זאל זיך לערנען נאליד ארייט. ווארין סע איז א גרויסע מלאכה און סע איז א שיינע מלאכה און סע דרייען גרויס חכמה. און סע איז א רייכע מלאכה און מהמת ער איז גיווען א בר הבנה און א פילוסוף. האט ער ניט באדארפט זיך לערנען די מלאכה פמה שנים. נאר אין א פערטיל יאר האט ער מקבל גיווען די מלאכה. אין איז גיווארן זייער א גרויסער בעל מלאכה. און ער האט גיקענט די מלאכה בעסער איידער דער וואס ער האט אים אויס גילערינט. דער נאך האט ער זיך מיישב גיווען. כאטשע איר האב אזוי א מלאכה. אין דער האנט. פון דעסט וועגן פארט וויל איר מיר דערמיט ניט פאנגן. ווארין היינט איז חשוב דאס. טאמער זאגנדיגע צייט וועט עפעס אנדערש חשוב זיין.

דער חכם האלט שוין דא ביי זיין צווייטע ארבעט אבער ווייל ער איז אזא גרויסער חכם הערט ער זיך נישט אויף פייגן 'אפּשער וועט איין טאג געשען אז דאס וואס איר טו יעצט וועט מער גארנישט זיין ווערד', איז ער געגאנגען זוכן א דריטע ארבעט...

און איז גיזאגט און האט זיך גישטעלט ביי א שטיין שניידער. און מהמת זיין חכמה האט ער די מלאכה. אויך מקבל גיווען אין א קליינער צייט. אין א פערטיל יאר. דערנאך האט ער זיך מיישב גיווען מיט זיין פילוסופיא. כאטשע איר האב אין דער האנט צוויי מלאכות. ווער וייסט טאמער וועלן זיידע ניט חשוב זיין. נון איז פאר מיר גוט. אז איר זאל מיר לערנען אזוי א מלאכה וואס זי זאל תמיד חשוב זיין. האט ער גיקלערט מיט זיין הבנה און מיט זיין פילוסופיא. אז ער זאל זיך לערנען דאקטיריי. ווארין דאס איז א זאך וואס מדארף תמיד און סע איז תמיד חשוב.

דער חכם איז קיינמאל נישט געווארן צופרידן פון זיין ארבעט, שטענדיג האט ער זיך געזארגט 'אפּשער וועל איר איינמאל נישט האבן קיין פרנסה, טאמער די יעצטיגע ארבעט וועט מער נישט זיין ווערד', האט ער געטראכט ער וועט זיך לערנען דאקטיריי, ווייל דאס דארף מען שטענדיג האבן; איי, אפּשער וועט יעדער זיין געזונט, קיינער וועט נישט דארפן צוקומען צו א דאקטער?! - דאס האט ער נישט געטראכט...

און דער סדר איז. אז מווייל זיך לערנען דאקטיריי. מוז מען זיך פריד לערנען ליטטיניש דאס לשון און דאס כתב. און מוזו לערנען פילוסופיא. און ער מהמת זיין הבנה (דהיינו פארשטאנדיקייט) האט ער דאס אויך אים גילערינט אין א קליינער צייט. אין א פערטיל יאר. און ער איז גיווארן א גרויסער דאקטער און א פילוסוף. און א חכם אין אלע חכמות.

דערנאך האט ביי אים אנהייבן די וועלט ווערן בלא (בלומר די נאנצע וועלט איז ביי אים גיווען נאר ניט) דהיינו ער האט גיהאלטן אז קיינער האט קיין שכל ניט. ווארין מהמת זיין חכמה. ווייל ער איז גיווען אזוי איין גרויסער בעל מלאכה. און אזוי א חכם און אזוי א דאקטער. איז איטליכער פון דער וועלט ביי אים גיווען בלא (גלייך ווי נישט)

דאס געשעט מיט א מענטש וואס רעדט זיך איין אז ער איז דער קלוגסטער מענטש, ער קען מער נישט רעדן מיט קיינעם ווייל ער איז דאך דער גרעסטער חכם און אלע אנדערע מענטשן זענען גארנישט ווערד קעגן אים...

און אזוי זענען אלע עשירים, זיי רעדן זיך אז זיי זענען די קלוגסטע מענטשן אויף די וועלט, ביז עס פאסט זיי מער נישט צו רעדן מיט מענטשן. איי ווער ביסטו בכלל?! וואו איז דיין חכמה?! - אבער אזוי האלטן זיי ביי זיך

ביז עס פאסט זיי נישט צו רעדן מיט קיין מענטשן.

און ער האט זיך מיישב גווען. ער וועט זיך שוין מאכן א תכלית. און וועט נעמען א ווייב.

אָבער אַ מענטש וואס האלט זיך אזוי קלוג, ער קען נישט רעדן מיט קיין מענטשן, קען אויך נישט נעמען קיין ווייב, ווייל קיין איין פרוי וועט נישט זיין גענוג פאסיג לויט ווי ער האלט זיך אזוי קלוג.

האט ער זיך גיטראכט אין דער רעה. אז איך וועל דא התונה האבן. ווער וועט וויסן. וואס פון מיר איז גיווארן. לאם איך מיד בעסער אום קערן אהיים. כדי מען זאל זעהן וואס פון מיר איז גיווארן. איך בין אוועק א קליין ינגיל. און היינט בין איך גיקומען צו אזוי איין גרוילה. און ער האט זיך אויך גיהויבן און איז גיפארן אהיים. און ער האט גיהאט גרויסע יסורים אויף דעם וועג ווארין מהמת זיין חכמה. האט ער מיט קיינעם נישט גיהאט צו שמוסן. און ער האט נישט גיהאט קיין ארבריק אזוי ווי ער וויל. האט ער גיהאט אלץ גרויסע יסורים תמיד.

דער ווייל לאמיר אוועק לייגן די מעשה פון דעם חכם. מיר וועלין אנהייבן דער ציילן די מעשה פון דעם תם.

דער תם האט זיך גילערנט שוסטריי. און מהמת ער איז גווען א תם. האט ער גימוזט זיך אסאך לערנען די מלאכה ביז ער האט מקבל גווען. און האט די מלאכה נישט גיקענט אין גאנצין. און ער האט גינאמען א ווייב.

דאס איז די ערשטע זאך וואס דער תם האט געטון, ער האט גענומען א ווייב, און דאס טוען ערליכע אידן, א מענטש וואס איז צופרידן און לעבט מיטן אייבערשטן האט גלייך חתונה אזוי ווי דער אייבערשטער וויל.

און ער האט זיך מפרנס גווען פון דער מלאכה. און מהמת ער איז גווען א תם און ער האט די מלאכה נישט גיקענט אזוי ווי מען באדארף. מהמת דעם. איז זיין פרנסה גווען מיט גרויס דוחק און זייער בעמצום. און ער האט נישט גיהאט צייט אפילו צו עסן. ווארין ער האט תמיד גימוזט ארבעטן. מהמת ער האט נישט גיקענט די מלאכה אין גאנצין. נאר בשעת ער האט גיארבעט אז ער האט איין גישטעקט די נאל און האט דורך גינאמען די דראטוואי. דעמולט האט ער א בים גיטאן א שטיק ברויט און האט גיגעסן.

און זיין שטייגער איז גווען. ער איז תמיד פרייליך גווען. און ער איז גווען נאר אין שמחה תמיד. און ער האט גיהאט אלע מאכלים און אלע משקאות און אלע מלבושים. ער פלעגט זאגן צום ווייב. מיין ווייב. גיב מיר עסן האט זי אים גיגען א שטיק ברויט. האט ער גיגען. דערנאך האט ער גיזאגט. גיב מיר די זיך מיט קאשע. האט זי אים אפ גישניטן נאך א שטיק ברויט און ער האט גיגעסן. און האט זייער גילויבט און ער האט גיזאגט. וואס פאר א גוטקייט און וואס פאר א וואוילקייט די זיך איז. און אזוי האט ער זיך גיהייסן גיבן פלייש. האט זי אים ווידער גיגיבן ברויט. האט ער גיגעסן. און האט איך זייער גילויבט און האט גיזאגט וואס פאר א וואוילקייט דאס פלייש איז. און אזוי אנדערע מאכלים וואס ער האט זיך אלץ גיהייסן גיבן און פאר אטליכן מאכל וואס ער האט זיך גיהייסן גיבן האט זי אים אלץ גיגיבן א שטיק ברויט. און ער האט דערפון זייער גרויס תענוג גיהאט און האט זייער גילויבט דאס גירעכט. וואס פאר א גוטקייט מע איז גלייך ווי ער וואלט עס ממש גיגעסן. ווארין ער פלעגט טאקע באמת פילן אין דעם ברויט וואס ער האט גיגעסן דעם טעם פון כל המאכלים וואס ער האט גיוואלט. מהמת זיין גרויס תמימות און זיין פרייליכקייט האט ער גיפילט דעם טעם אין ברויט גלייך ווי ער עסט כל המאכלים.

דער רבי דערציילט אונז דא אז דורך זיין גרויס תמימות האט ער זוכה געווען צו פילן איז זיינע עסן אלע ערליי טעמים, אזוי ווי די מן, וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (עין רש"י במדבר יא, ה) אז מען האט געשפירט דערין אלע טעמים, אויסער קנאבל און צוויבל ווייל קנאבל און צוויבל איז נישט גוט פאר א פרוי אין די טעג וואס זי ווארט און אין די טעג וואס זי זייגט.

מען קען נאך זוכה זיין היינטיגע צייטן צו עסן די מן, א מענטש וואס איז פרייליך קען עסן סיי וואס און ער פילט דערין אלע גוטע טעמים, ווידערואס א מענטש וואס איז נישט פרייליך קען עסן די בעסטע עסן אבער ער פילט נישט קיין טעם דערין. דאס האב איך צוגעזען יארן צוריק ווען מיר האבן געעפענט די הייליגע ישיבה; דעמאלט האבן מיר נאכנישט געהאט קיין פראגראמען האט מען גארנישט געגעבן צו עסן, מען האט נאר געגעבן ברויט, א טאג וואס איז שוין געווען פיסער' אנצושמירן אויף די ברויט איז

דאס שוין געווען א רייכע מאלצייט, [דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו איינער פון אנשי שלומינו: געדענקסט נאך ווי מיר פלעגן זיך צעטיילן מיט א ברויט, דו האסט געגעסן די אינעווייניגסטע שטיקל פון די ברויט און איך האב געגעסן די רינדלד?...] אבער די בחורים זענען געזעצן אין לאנטש רום אזוי פרייליך און צופרידן, ברויך השם אז עס איז דא א פלאץ וואו מען קען זאגן משניות, זיי האבן געשפירט אין די פשוטע ברויט אלע טעמים, עס איז געווען אזוי וואונדערליך דאס צוצוקוקן, די בחורים זענען דאך געקומען פון אנדערע ישיבות וואס דארט האט מען אלעס געגעבן, פאר פרישטאג איז געווען: הארטע אייער, לויזע אייער און אייער שפיז א.א.וו. אבער עס האט נישט געהאט קיין טעם ביי זיי, עס האט זיי נישט געמאכט פרייליך, אויב דער קעכער האט געברענגט די עסן פינף מינוט שפעט האט מען שוין צוריק געווארפן די אייער אויפ'ן קעכער אין פנים אריין... און דא זיצן זיי מיט אזא פרייליכקייט ווי גלייך מען שפירט אלע טעמים אין די עסן, ווייל אז מען איז פרייליך איז אלעס גוט.

און אזוי פלעגט ער זאגן. מיין ווייב. גיב מיר א טרונק ביר. האט זי אים גיגיבן וואסער. פלעגט ער לויבן וואס פאר א וואוילקייט דאס ביר איז.

עס זענען געווען ברסלב'ע חסידים וואס פלעגן רופן וואסער דעם תם'ס ביר, צו לעבן מיט די שכל פונעם תם אז מען קען זיין צופרידן אפילו מיט וואסער אנשטאט ביר.

נאך דעם האט ער גיהייסן גיב מיר מעד. האט זי אים גיגיבן וואסער האט ער אויך אזוי גילויבט. וואס פאר א גוטער מעד דאס איז. גיב מיר וויין אבער אנדערע משקאות. האט זי אים אלץ גיגיבן וואסער. און ער האט תענוג גיהאט און האט גילויבט די משקה גלייך ווי ער טרונקט זי.

און אזוי אין מלבושים. איז אויך אזוי גווען. ער מיט זיין ווייב האבן ביידע גיהאט איין פעליץ אז ער האט באדארפט א פעליץ דייינו אין מארק צו גיין. פלעגט ער זאגן מיין ווייב. גיב מיר דעם פעליץ. האט זי אים גיגיבן. אז ער האט באדארפט א טולפ גיין צווישן לייט. האט ער גיזאגט. מיין ווייב גיב מיר דעם טולפ. האט זי אים גיגיבן דעם פעליץ. פלעגט ער גרויס תענוג צו האבן. און פלעגט לויבן. וואס פאר איין וואוילקייט דער טולפ איז. אז ער האט באדארפט איין קאפטין אין שול אריין צו גיין. האט ער גיהייסן און האט גיזאגט. מיין ווייב גיב מיר דעם קאפטין. האט זי אים גיגיבן דעם פעליץ. פלעגט ער צו לובן און האט גיזאגט וואס פאר א פיניקייט און וואסיר א שיינקייט דער קאפטין איז. און אזוי אז ער האט באדארפט אן טאן א יופא. האט זי אים אויך גיגיבן דעם פעליץ. פלעגט ער אויך לויבן און האט תענוג גיהאט, וואסיר א פיניקייט און וואסיר א שיינקייט די יופא איז. און אזוי ביי אלע זאכן.

ווען מען לערנט דעם מעשה דארף מען אבער באמערקן אז דאס אלעס מיינט אבער נישט צו זאגן אז מען מעג גיין אנגעטון מיט צעריסענע קליידער חס ושלום, דאס איז א טעות, דער תם פלעגט נישט גיין צעריסן, נאר ער איז געווען צופרידן מיט איין קלייד אבער דאס איז נישט געווען צעריסן. די וואך האב איך געזען א אינגערמאן ווי עס הענגט אים פעדעמער פון זיין העמד, און אויב זיין העמד קוקט אזוי אויס קען מען שוין אליין פארשטיין וואס טוט זיך אונטער זיין העמד, וואס עס טוט זיך אונטער די אפה הראית... א איד טאר נישט אזוי גיין אנגעטון, בפרט א ברסלב'ער חסיד, א אינגערמאן דארף זיך אליינס פארזארגן, האסט פאקומען גייע וועש צו זיין חתונה און עס האט זיך שוין אנגעהויבן צערייסן, גיי קויף דיר גייע וועש, נישט דאס האט דער רבי געמיינט מיטן תם אז מען זאל גיין אנגעטון מיט צעריסענע קליידער.

און ער איז פול גווען מיט שמחה און פרייד און לוסטיק תמיד.

מיינט נישט אז דער תם איז נישט געווען קיין נאךמאלער מענטש, ער האט נישט געדארפט קיין עסן, קיין טרינקען און קיין קליידער, און עס איז אים גארנישט אנגעגאנגען, אונדאי איז ער געווען א נאךמאלער מענטש, ווי דער רבי זאגט דעם לשון: "און ער האט גיהאט אלע מאכלים און אלע משקאות און אלע מלבושים", זעט מען פון דעם אז געווענליך האט ער נא געהאט די אלע זאכן וואס ער האט געבעטן פון זיין ווייב, ער האט געהאט די יוד, די קאשע, די פלייש און די אנדערע מאכלים; און אלע געטראגקען, די ביר, די מעד, די וויין און די אנדערע געטראנקען; און אלע קליידער, א פריוואטע פעליץ, א טולפ, א קאפטין, א יופא; נאר דער רבי דערציילט דא אז ווען עס האט זיך געמאכט אז זיין ווייב איז נישט אנגעקומען אים צו קאכן נאכטמאל, אדער ווען זי איז נישט אנגעקומען צו קויפן דעם געטראנק

ישׂראל האט זיין גאנץ לעבן געגעסן נאר ברויט און פיסער און ער איז געווען צופרידן מיט דעם.

דאס איז נישט נאר געזאגט געווארן 'בגשמיות' דאס איז אויך געזאגט געווארן 'ברוחניות'; א מענטש טאר נישט קוקן אויף אנדערע אפילו ווען עס קומט צו רוחניות, 'מיין חבר דאווענט בעסער פון מיר', מיין חבר לערנט מער פון מיר', דאס האט נישט צוטון מיט מיר, 'ברוך השם אז איך דאווען', 'ברוך השם אז איך לערנען', און דאס וואס טוט זיך מיט יענעם האט גארנישט מיט מיר, דאס איז יענעמ'ס מעשה און דאס איז מיין מעשה.

אז מען פירט זיך אין די וועגן פונעם תם, צו זיין פרייליך און צופרידן מיט יעדע זאך, ווערט מען צום סוף דערהויבן, אזוי ווי דער תם וואס האט צום סוף זוכה געווען אז דער קעניג האט אים געמאכט פאר דער מיניסטאר איבער אלע מיניסטארן.

זינגען מיט די פייגלעך

געלויבט דעם אייבערשטן עס האט זיך אנגעהויבן די זומער'דיגע טעג, יעצט, אום חודש ניסן, איז די צייט וואס די פייגלעך מאכן זייערע געססן, אינדערפרי ווען איך גיי אין גאס הער איך זייער קול ווי זיי קוויטשקענען ארום, זיי זאגן דעמאלט שירה צום אייבערשטן, איז אזוי געשמאק מיט צו זינגען מיט זיי לויבן און דאנקען דעם אייבערשטן. אז מען שטייט אויף שפעט די לעצטע מינוט, ווערט די גאנצע טאג געזאגט, מען האט שוין נישט קיין צייט צו גארנישט, אבער אז מען שטייט אויף אינדערפרי בעפאר מען ווערט פארקאנט איז ממש א מחיה צו שפאצירן אויפ'ן גאס און מיט זינגען מיט די פייגלעך צום אייבערשטן, מען שמועסט מיט'ן אייבערשטן, מען דאנקט און לויבט דעם אייבערשטן אויף דאס גוטס וואס מען האט. איינמאל האט דער הייליגער רבי געזאגט פאר זיין טאכטער שרה, בשעת ווען ער איז געגאנגען מיט איר אויף א שפאציר: "ווען דו וואלסט ווען זוכה געווען צו הערן דאס געזאנג פון די גראו וואלסטו געהערט ווי יעדע גראו זינגט און לויבט דעם אייבערשטן; ווי גוט און ווי אנגענעם איז צו הערן ווי זיי זינגען זייערע לידער און ווי וואיל איז זיך צו מתבודד זיין צווישן זיי (שיחות הר"ן, סימן קסג)."

באמת האב איך נישט געהאט אין פלאן ארויסצונעמען א פלאץ פאר די בחורים צו זיין אין קעמפ במשך די זומער וואכן, פארגאנגענע יאר זענען מיר שוין נאר געווען אין שטעטל, קרית גת סולב - ליבערטי, במשך די זומער וואכן, אבער אזוי ווי איך האב געזען ווי מיר גייען אריבער דעם פרשה וכו' וכו' האב איך באשלאסן אז מיר וועלן יא ארויסנעמען א קעמפ היי יאר פאר די בחורים, מוהרא"ש האט אונז געלערנט: "ווען מען כאפט א פאטש געבט מען נישט צוריק איין פאטש, מען געבט צוריק אפאר פעטש"; ווי נישט ווי, זיך איך אין קעמפ מער צייט מיט די בחורים און מען געבט א גאנצן טאג שיעורים, וויל איך אנהייבן ישיבה מיט א פרישקייט אזוי ווי מיר האבן אנגעהויבן פאר דרייצן יאר צוריק, אין יאר תשס"ט ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה, איך וועל זיצן מיט'ן אייבערשטן'ס הילף מיט צוואנציג בחורים און זיי מחזק זיין דעם גאנצן זומער, דעריבער בין איך דעם פארגאנגענעם דאנערשטאג ארויסגעפארן אויף די בערג צו זוכן א קעמפ פאר די בחורים, זייענדיג אויף די בערג האב איך געשפירט א מוהרא'דיגע זיסע טעם אין די התבודדות, איך האב געשפירט ווי די גראו זינגען צום אייבערשטן און איך האב מיט געזינגען מיט זיי [דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן: דער רבי האט טאקע געזאגט אז א מענטש קען זוכה זיין צו הערן זייער געזאנג, איך הער דאס נישט, אבער איך שפיר אז זיי זינגען, קען זיין אז איך שפיר דאס צוליב דעם וואס איך גלייב אינעם רבין וואס זאגט אז יעדע גראו זינגט זינגע לידער צום אייבערשטן, דערפאר מיין איך שוין אז איך שפיר זייער געזאנג, אבער דו ביסט דאך אויף אזוי, דאס וואס דו שפירסט דיין געשמאק ווען דו זיצט אין דיין שיינע קאר, וואס שפירסטו דען? דאס איז אויך ווייל דו האסט געהערט אז א שיינע קאר איז געשמאק ביז דו פילסט אז דו שפירסט עס שוין...].

לאמיר אהיימגיין מאכן א שיינע סעודה; מאך נישט קיין קריגערייען מיט דיין ווייב אז עס פעלט דאס און יענץ פון די סעודה, זיי פרייליך מיט וואס דו האסט יא, זינג און טאנץ מיט די קינדער, וועסטו שפירן אלע טעמים אין די חלה אזוי ווי דעם תם.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין צו ערליכע דורות. און אז מיר וועלן פאלגן דעם רבין וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

וואס ער האט ליב, אדער אפנעמען די קליידער פון די וועשערקע און פון די קליידערס, איז ער געווען צופרידן מיט וואס זי האט אים געגעבן, ער איז געווען פרייליך מיט אלעס וואס זי האט אים געברענגט אנשטאט די געהעריגע עסן, אנשטאט די געהעריגע טרינקען און אנשטאט די געהעריגע קליידער, ער האט נישט אנגעהויבן פארפירן און שרייען 'פאר וואס האסטו מיר דאס נישט געקענט ארלעדיגען?!'

אז ער האט שוין גימאכט דעם שוף. און מן הסתם האט דער שוף גיהאט דריי עקן ווארין ער האט זיך די מלאכה ניט גיקענט אין נאנצין. פלעגט ער נעמען דעם שוף אין דער האנט אריין און האט אים זייער גילויבט. און ער האט גרויס תענוג גיהאט פון אים. און פלעגט זאגן. מיין ווייב. וואסיר א שיינקייט און וואסיר א וואולקייט דאס שייכעלע איז. וואסיר א זיסקייט דאס שייכעלע איז. וואסיר א האנקיקייט. וואסיר א צוקרדיק שייכעלע דאס איז. האט זי אים גיפרענט. אז עס איז יא אזוי פאר וואס אנדערע שוסטירס נעמען דריי גולדען פאר א פאר שוף. און דו נעמסט נאר א האלבין מאלער. (דהיינו א גולדן מיט א האלבין) האט ער גיענפערט. וואס האט דאס צו מיר. דאס איז יענעמס מעשה. און דאס איז מיין מעשה. און ווידער וואס האבן מיר צו שמוסין פון אנדערע לייט. לאמיר נאר אנהייבן בארעכענען וויפיל איך גוויין דא אין דעם שייכעל מנד ליד. די לעדער קאכט מיך אזוי פיל. זיוויצע און דראטוויס קאכט אזוי פיל. לאפקים אזוי פיל. און אזוי אנדערע זאכין אזוי פיל. היינט גוויין איך מנד ליד צעהן גראשין. נא וואס אירט עס מיך אזוי א רווח מנד ליד. און ער איז גווען נאר פרייליך און לוסטיק תמיד.

דאס איז געווען דער סוד פונעם תם, ער האט שטענדיג נאר געקוקט אויף זיך, ער האט קיינמאל נישט געקוקט אויף אנדערע, דערפאר איז ער שטענדיג געווען צופרידן און פרייליך. אז מען קוקט גוט זעט מען אז די איינציגסטע זאך וואס לאזט נישט דעם מענטש וואקסן און מצליח זיין איז דאס אז ער טראכט שטענדיג פון אנדערע, ער טראכט שטענדיג פון יענעם... 'יענער האט אזא שיינע שטריימל', 'יענער האט אזא שיינע טלית', 'יענער איז אזא פרייליכער מענטש', 'יענער איז אלץ רואיג, זיינע קינדער זענען אלץ וואויל און מסודר', 'יענער האט א שיינע אויסזען, ער קוקט אויס גוט', 'יענער האט א בעסערע הויז, עס איז נישט ביים עק נאר אינמיטן די גאס, ער האט פענסטערס ביי אלע זייטן...' יענער האט בעסער חתונה געהאט ווי מיר' [ווי אזוי קען ער דאס וויסן...?!] - דאס אלעס שטערט דעם מענטש פון בליען און מצליח זיין, דערפאר דארף א מענטש נאר קוקן אויף זיך, דאנקען דעם אייבערשטן וואס עס איז מיט אים, 'ברוך השם איך האב א שיינע שטריימל', 'ברוך השם איך האב א שיינע טלית', 'ברוך השם איך קוק אויס גוט', 'ברוך השם איך האב א הויז', 'ברוך השם איך בין פרייליך', 'ברוך השם איך האב א ווייב און קינדער'.

ווייל באמת קומט זיך מיר גארנישט, אלעס וואס איך האב יא איז א מתנה פונעם אייבערשטן. מוהרא"ש זכרונו לברכה פלעגט שטענדיג זאגן אז מען זאל גיין לכל הפחות איין מאל א חודש אין שפיטאל מקיים זיין די מצוה פון ביקור חולים. מוהרא"ש פלעגט זאגן, אז חוץ די מצוה וואס מען איז מקיים ביים באזוכן א חולה, ווערט דער מענטש פרייליך און ער האט מער נישט קיין טענות אויפ'ן אייבערשטן, ווייל ער הייבט אן זען אז זיין צרה, די שוועריקייטן וואס ער גייט אריבער, איז נאך מיט גרויס חסדים און די צרה איז נישט אזוי געפערליך, ער הייבט אן דאנקען דעם אייבערשטן אז ער איז געזונט, ער קען גיין און קומען, ער קען עסן און טרינקען וכו' וכו'. איך זאג אז עס מיינט נישט דוקא אז מען דארף גיין ביז'ן שפיטאל, בפרט אין די יעצטיגע טעג וואס די שפיטעלער לאזן דאך נישט געהעריג אריין קיין באזוכערס. נאר מען קען דאס אויך מקיים זיין ווען מען גייט באזוכן א זיידע באבע וואס ליגט אין בעט אינדערהיים, וועט מען אנהייבן דאנקען דעם אייבערשטן אז מען איז געזונט.

א מענטש וואס ווייסט אז עס קומט זיך אים גארנישט, ער דארף גארנישט, ער האט גארנישט - איז ער אלץ פרייליך, ווייל ווילאנג ער האט עפעס האט ער מוהרא אפשו וועט מען עס אים צונעמען, אפשו וועט עפעס פאסירן, אבער אז ער דארף גארנישט איז ער אלץ פרייליך.

עס איז געווען א ברסלב'ער חסיד, רבי ישׂראל קארדווער זכרונו לברכה, שרייבט זיין תלמיד רבי ישׂראל בער אודעסער ז"ל אינעם ספר 'ישׂראל סבא', [די ערשטע חלק פונעם ספר איז זייער שיינ, מען זעט ווי אזוי די ברסלב'ע אידן האבן געלעבט מיט א דביקות צום אייבערשטן, ביז די צווייטע חלק וואס דארט רעדט זיך שוין פון די משוגעת פון ג...]. אז זיין רבי, ר'